

Sygn. akt III CNP 39/09

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. T.
przeciwko T. K. i in.,
o zakazanie przechodu i przejazdu oraz o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2009 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 grudnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda J. T. oraz apelację pozwanych [...] od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 stycznia 2007 r.

Wyrok Sądu Okręgowego w K. powód J. T. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia i wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, skarga musi zatem zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Jeżeli ten sam przepis stanowi jednocześnie podstawę skargi oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, to należy przedstawić oba te elementy w sposób odrębny. Tymczasem w skardze powoda powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co przesądza, że skarga ta nie spełnia omawianego wymagania.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).

jz